глиця з долоні повільно стирається потом,

крекче з корінням – як світ – іменами вперед.

осінь приходить і тихо питається, хто ти?

з горла осоту ображено сочиться мед.

майже загубиш цю землю в гірких зелепугах –

десь поміж них закотилась, почезла в траві…

жовті окрушини: стеляться оси над лугом,

тонко і довго літають, неначе живі